

CAPITOLUL 1

Deucalion, care căpătase viață în timpul unei furtuni, fiind atins de un fulger bizar ce animase, în loc să incinereze, se născuse într-o noapte a violenței.

Simfonia dementă a strigătelor sale pline de chin, răcnetul triumfător al creatorului său, zumzăitul, bâzâitul și trosnetele mașinării misterioase răsunaseră reflectate de zidurile reci de piatră ale laboratorului din vechea moară de vânt.

Când se trezise în lume, Deucalion descoperise că era prins cu cătușe de o masă. Acesta fusese primul semn al faptului că fusese creat pentru a fi sclav.

Spre deosebire de Dumnezeu, Victor Frankenstein nu văzuse niciun rost să-și înzestreze creația cu liber-arbitru. Ca toți adepții utopiilor, prefera supunerea în locul gândirii independente.

În noaptea aceea, cu mai bine de două sute de ani în urmă, Frankenstein începuse o temă muzicală compusă din nebunie și violență, care caracterizase viața lui Deucalion în anii care urmaseră. Disperarea produsese furie. În furia sa, Deucalion ucisese cu sălbăticie.

După multe decenii, învățase să se stăpânească. Durerea și singurătatea îl învățaseră ce-i mila, apoi aflase ce-i compasiunea. Își găsisese calea spre speranță.

Însă, în anumite nopți, îl copleșea mânia, fără să existe o cauză imediată. Fără un motiv rațional, mânia se transforma

într-un val de furie care amenința să-l copleșească fără să mai țină seama de prudență, de discreție.

În noaptea aceea, în New Orleans, Deucalion mergea pe aleea de la marginea French Quarter, într-o stare de spirit propice crimei. Nuanțele de cenușiu, de albastru și de negru erau animate doar de stacojiul gândurilor sale.

Aerul era cald, umed și viu din cauza jazzului în surdină pe care zidurile celebrelor cluburi nu puteau să-l absoarbă în totalitate.

În public, Deucalion rămânea în umbră și mergea pe străzi lăturalnice, pentru că mărimea lui formidabilă atrăgea atenția. Ca și figura sa.

Un bărbat plin de riduri ca o stafidă muiată în rom apăru din întunericul de lângă o ladă de gunoi:

– Pace întru Isus, frate.

Deși salutul nu-i sugera un tâlhar în căutare de pradă, Deucalion se întoarse către voce, sperând că străinul avea un cuțit sau un pistol. Cu toată furia sa, avea nevoie de o justificare pentru violență.

Dar cerșetorul nu întinse nimic periculos către cel acostat, doar palma jengoasă și o răsuflare împuțită.

– Un dolar îmi e de-ajuns.

– Nu poți să cumperi nimic cu un dolar, îi zise Deucalion.

– Să te binecuvânteze Dumnezeu, dacă ești generos din fire, dar tot ce îți cer e un dolar.

Deucalion rezistă tentației de a apuca mâna întinsă și de a rupe de la încheietură, ca pe un vreasc uscat.

În loc să facă asta, se întoarse și nu se mai uită în urma sa, chiar și atunci când cerșetorul îl înjură.

În timp ce trecea pe lângă intrarea în bucătăria unui restaurant, ușa se deschise. Doi bărbați hispanici, cu pantaloni și

tricouri albe ieșiră, unul întinzând spre celălalt un pachet deschis de țigări.

Deucalion era luminat de lampa de siguranță de deasupra ușii și de o alta, aflată vizavi de prima, în cealaltă parte a aleii.

Ambii bărbați îplemniră când îl văzură. Doar jumătate din figura sa părea normală – chiar frumoasă –, dar cealaltă jumătate era decorată cu un tatuaj complicat.

Modelul fusese imaginat de un călugăr tibetan și tatuat meticulos, cu niște ace speciale. Și-i dădea lui Deucalion un aspect fioros, aproape demonic.

Tatuajul era, de fapt, o mască menită să distragă atenția de la structura distrusă aflată sub el, vătămare care fusese făcută de creatorul său într-un trecut îndepărtat.

Prins în lumina neanelor, Deucalion fusese văzut destul de bine de cei doi bărbați ca aceștia să observe, dacă nu și să înțeleagă, geometria ieșită din comun de sub tatuaj. Se uitară la el nu atât cu teamă, cât mai ales cu un respect solemn, ca și cum ar fi asistat la apariția unui spirit.

Deucalion schimbă lumina cu umbra, prima alee cu altă alee, în timp ce mânia lui se transforma în furie.

Mâinile sale imense tremurau, contractându-se de parcă ar fi simțit nevoia să strângă de gât pe cineva. Le strânse în pumni și le vârî în buzunarele hainei.

Cu toate că era o noapte de vară, cu aer extrem de umed, purta o haină lungă, neagră. Nici căldura, nici frigul mușcător nu aveau efect asupra sa. Nici durerea, nici teama.

Când iuți pasul, haina cea largă se vâluri, ca și cum ar fi fost o pelerină. Dacă ar fi avut și o glugă, Deucalion ar fi putut fi confundat cu însăși Moartea.

Poate că instinctul ucigaș era ascuns chiar în străfundul structurii sale. Carnea sa era carnea a numeroși criminali, iar

trupurile acestora fuseseră furate din cimitirul unei închisori, imediat după înmormântarea lor.

Dintre cele două inimi ale sale, una provenea de la un incendiator nebun, care dădea foc la biserici. Cealaltă îi aparținuse unui individ care molesta copiii.

Chiar și la un om făcut de Dumnezeu, inima poate fi înșelătoare și rea. Uneori, inima se revoltă împotriva a tot ce cunoaște și crede mintea.

Dacă mâinile unui preot pot face lucruri păcătoase, atunci la ce te poți aștepta din partea mâinilor unui strangulator condamnat? Mâinile lui Deucalion proveneau de la un astfel de delincent.

Ochii săi cenușii proveneau de la trupul unui asasin executat, unul care ucidea folosind o secure. Uneori, prin ei trecea un impuls ușor luminos, ca și cum furtuna fără precedent care-l născuse își lăsase în urmă fulgerele.

Creierul său umpluse cândva craniul unui răufăcător necunoscut. Moartea ștersese toate amintirile despre viața aceea, dar era posibil ca niște circuite cerebrale să fi rămas defecte...

Furia crescândă îl purtă pe străzi mai sordide, dincolo de râu, în Algiers. Ulițele acelea întunecate erau pline de activități ilegale.

O clădire părăginită găzduia un bordel deghizat fără multă precauție în clinică de masaj și acupunctură; un atelier pentru tatuaje; un magazin de casete video pornografice; și un bar zgomotos cu specific cajun¹. Răsuna muzică zydeco².

În mașinile parcate pe alea din spatele acestor așezări, peștii stăteau de vorbă în timp ce așteptau să strângă banii de la fetele pe care le trimiseseră la bordel.

Doi șmecheri în cămăși hawaiiene și pantaloni albi de mătase, care alunecau pe patine cu rotile, vindeau cocaină

¹ Cajun – grup etnic din sudul Louisianei, descendent al coloniștilor francezi din Acadia (n.tr.)

² Zydeco – muzică specifică cajunilor (n.tr.)

amestecată cu praf de Viagra clientelei bordelului. Aveau o ofertă specială pentru Ecstasy și methedrină.

Patru motociclete Harley stăteau aliniate în spatele magazinului cu produse porno. Se părea că motocicliștii cei duri se ocupau de securitatea bordelului sau a barului. Sau a traficanților de droguri. Sau poate a tuturor.

Deucalion trecu printre ei, remarcat de unii și ignorat de alții. Pentru el, o haină neagră și o umbră și mai neagră puteau să reprezinte o ascunzătoare la fel de bună ca o pelerină a invizibilității.

Fulgerul misterios care-l adusese la viață îi furnizase și o înțelegere a structurii cuantice a universului – și, poate, și ceva în plus. După ce petrecuse două secole explorând și aplicând treptat această cunoaștere, putea să se miște prin lume, atunci când voia, cu o ușurință, cu o grație și cu o iuțeală pe care ceilalți o găseau uimitoare.

O ceartă între un motociclist și o tânără subțirică, lângă ușa din spate a bordelului, îi atrase atenția lui Deucalion așa cum sângele din apă atrage un rechin.

Deși era îmbrăcată provocator, fata arăta proaspătă și vulnerabilă. Părea să aibă vreo șaisprezece ani.

– Lasă-mă să plec, Wayne, se ruga ea. Vreau să plec.

Wayne, motociclistul, o prinse cu ambele mâini și o propti de ușa verde.

– Odată ce ai intrat în afacerea asta, nu mai există ieșire.

– N-am decât cincisprezece ani.

– Nu-ți face griji. O să îmbătrânești repede.

– N-am știut că o să fie așa, spuse ea printre lacrimi.

– Și cum credeai că o să fie, curvă proastă ce ești? Ca Richard Gere și Frumuşica?

– E urât și pute.

– Joyce, drăguțo, toți sunt urâți și put. După cincizeci de clienți, n-o să te mai supere nimic.

Fata fu prima care îl văzu pe Deucalion, iar ochii ei holbați îl făcură pe Wayne să se întoarcă.

– Dă-i drumul, îi ceru Deucalion.

Motociclistul – masiv și cu o figură plină de cruzime – nu fu impresionat.

– Să pleci iute de aici, Cercetașule Singuratic¹, altfel o să rămâi fără boașe.

Deucalion apucă brațul drept al adversarului său și i-l îndoi la spate atât de brusc și cu o asemenea violență, încât umărul i se rupse cu un trosnet puternic. Apoi îl aruncă pe individul solid departe de el.

După o plonjare scurtă, Wayne ateriză cu fața în jos, țipătul lui fiind oprit de o gură de asfalt.

O lovitură puternică în ceafa motociclistului i-ar fi rupt șira spinării. Amintindu-și de mulțimea cu torțe și furci, din alt veac, Deucalion se stăpâni.

Se întoarse către șuieratul unui lanț ce spinteca aerul.

Alt pasionat de motociclism, o făptură grotescă plină de inele – în sprâncene, în nas, în limbă – și cu o barbă roșie zburlită, se aruncă plin de curaj în încăierare.

În loc să se ferească de biciuirea lanțului, Deucalion păși către atacator. Lanțul se înfășură în jurul brațului său stâng. Deucalion îl prinse și-l dezzechilibră pe Barbă-Roșie.

Motociclistul avea părul prins într-o coadă de cal. O folosi ca mâner.

Deucalion îl ridică pe individ, îl lovi cu pumnul și îl aruncă cât colo.

¹ Lone Ranger, justițiar din filme și teatru radiofonic, care acționează în Vestul sălbatic, împreună cu indianul Tonto (n.tr.)

Aflat acum în posesia lanțului, se întoarse spre al treilea bandit și-l lovi peste genunchi.

Omul lovit țipă și căzu. Deucalion îl ajută să se ridice, ținându-l de gât și de zona dintre picioare, apoi îl aruncă în cel de-al patrulea atacator.

Îi făcu să se izbească puternic cu țestele de un zid în ritmul muzicii care se auzea din bar, provocând multă mizerie și, poate, și ceva remușcări.

Clienții, care colidau între magazin, bordel și bar, umpluseră deja aleea. Traficanții cu patine fugiseră cu marfă cu tot.

Într-o succesiune rapidă, automobilele peștilor porniră motoarele. Niciunul nu se îndreptă spre Deucalion. Ieșiră de pe alee, în marșarier.

Un Cadillac elegant și imens se izbi de un Mercedes galben.

Niciunul dintre șoferi nu se opri ca să-i ofere celui alt numele agentului său de asigurări.

Într-o clipă, Deucalion și fata – Joyce – rămaseră singuri cu motocicliștii șontorogi, deși mai erau priviți și de alți ochi din pragul ușilor și de la ferestre.

În bar, formația de zydeco cânta fără încetare. Aerul dens, umed părea să pâlpaie, plin de muzică.

Deucalion conduse fata până la colț, acolo unde aleea se intersecta cu strada. Nu spuse nimic, dar Joyce nu avu nevoie de nicio încurajare ca să rămână alături de el.

Deși mergea pe lângă el, se vedea că fata era speriată. Și avea toate motivele.

Ceea ce se întâmplase pe alee nu-i risipise furia lui Deucalion. Când se controla pe deplin, mintea sa era ca un conac vechi de secole, plin cu experiențe bogate, gânduri elegante și meditații filosofice. Dar acum era ca un mausoleu cu multe încăperi, negru de sânge și înghețat, mânat de nevoia de a ucide.

În timp ce treceau pe lângă un felinar, mergând prin umbre fâlfâitoare aruncate de moliile de deasupra lor, fata se uită la el. Deucalion fu conștient de faptul că fata se cutremură.

Părea dezorientată, dar și extrem de speriată, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis urât și nu putea distinge încă între realitate și rămășițele coșmarului.

În bezna dintre felinarele de pe stradă, atunci când Deucalion puse o mână pe umărul ei, pe când schimbau umbre cu alte umbre și muzica zydeco ce se auzea tot mai slab devenea un jazz mai zgometos, dezorientarea ei crescuse, ca și teama sa.

– Ce... ce s-a întâmplat? Aici suntem în Quarter.

– La ora asta, o avertiză el în timp ce o conducea prin Jackson Square, pe lângă statuia generalului, Quarter nu-i mai sigur pentru tine decât era aleea aia. Ai unde să te duci?

Ghemuindu-se, de parcă aerul umed ar fi fost cuprins de-un ger arctic, fata răspunse:

– Acasă.

– Aici, în oraș?

– Nu. Tocmai în Baton Rouge, mărturisii ea, gata să izbucnească în lacrimi. Acum acasă nu mi se mai pare plictisitor.

Invidia condimentă furia feroce a lui Deucalion, pentru că el nu avusese niciodată o casă. Avusese locuri în care stătuse, dar niciunul dintre ele nu fusese cu adevărat „acasă“.

O dorință criminală sălbatică de a lovi fata zgudui barele cuștii din mintea sa, în care se străduia să țină închise impulsurile sale bestiale – s-o lovească pentru că ea putea să se ducă acasă și el n-avea să facă același lucru niciodată.

– Ai un telefon? o întrebă el.

Fata dădu din cap și desprinse un telefon celular de la cureaua ei împletită.

– Să le spui mamei și tatălui tău că o să-i aștepti în catedrala de acolo, zise Deucalion.

O conduse până în biserică, se opri în stradă, o încurajă să meargă mai departe și se asigură că o să dispară înainte ca ea să se întoarcă pentru a se uita la el.